

Engjell Dishpalli <engjell.dishpalli@gmail.com>

Presuda 8 P-364_2012-22 od 23.12.2014-pravomoćna i ovršna-dostavlja se

jozo jelavić <jozo.jelavic@gmail.com>
Prima: Engjell Dishpalli <engjell.dishpalli@gmail.com>

20. rujna 2023. u 11:45

Poštovani kolega,

u prilogu dostavljam presuda 8 P-364_2012-22 od 23.12.2014-pravomoćna i ovršna Trgovačkog suda u Zadru, stalna služba u Šibeniku, zaprimljenu 19. rujna 2023. g. i molim da ju priložite podnesenoj prijavi tražbine u stečajnom postupku STEČAJNA MASA IZA BARE PORT d.o.o.

S poštovanjem.

Stečajni upravitelj:

Mr.sc. **Jozo Jelavić**, dipl.oec.

Mobitel: +385 98 315614

Telefon: +385 1 4818283

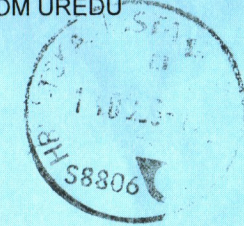
Mail: jozo.jelavic@gmail.com

Presuda 8 P-364_2012-22 od 23.12.2014-pravomoćna i ovršna.pdf
9447K

Republika Hrvatska
POŠTALAC: Zadru
Dr. Franje Tuđmana 35
23000 Zadar

POŠTARINA PLAĆENA HP-u d.d.
U POŠTANSKOM UREDU
23000 Zadar

4 P-364/2012

Parnični postupak
Oznaka spisa:

Jozo Jelenc
ADRESA PRIMATELJA:
Pavla Hatza 9
10000 Zagreb

Presuda od 23.12.2014. (kaluzula

Naziv stavke koji se dostavlja:
pravomoćna konačna presuda

1

19-09-2023

DPKZ

Broj priloga:

AR

U VLASTITE RUKE

 Narodne novine d.d., Zagreb – (119)
Oznaka za narudžbu: 45-1620

od 01.06.2011., a koje mu je tuženik vratio, jer ih ne priznaje i ne želi platiti. Nadzorom porezne uprave, tužitelju je utvrđena obveza plaćanja PDV-a po navedenim računima, jer je usluga nesporno izvršena. Po tim računima tuženik mu duguje iznos od 1.051.525,44 kn, pa budući da tuženik odbija isti platiti, predložio je da sud donese presudu kojom će utvrditi da je tuženik dužan platiti predmetne račune.

Tuženik se u odgovoru na tužbu protivio tužbi i tužbenom zahtjevu ističući da su izdani bez ikakve osnove, radi čega ih je vratio. Stoga je predložio da sud tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan.

Izvedeni su dokazi pregledom računa tuženika broj 24, 25, 26, 27, 28, 29 i 30 svi od 01.06.2011., ugovora od 28.03.2011., povrata računa, poreznog rješenja od 03.07.2012., računa-otpremnice tužitelja broj 02000050, od 31.05.2011., saslušanjem svjedoka Vlade Ivića, Viktora Jurčevića, Ivana Tomičića, Davora Anića i Tomislava Ostroškog, te zakonskog zastupnika tužitelja Ivice Tokića i zakonskog zastupnika tuženika Luke Udženije kao stranaka, dok se odustalo od izvođenja dokaza financijskim vještačenjem, prijedlog da se zatraži podatak od nadležnog ministarstva o prijavljenoj količini eksploativnog kamena, sud je odbio kao suvišan.

Tuženik je podnio protutužbu kojom je tražio isplatu iznosa od 228.742,98 kn po računu broj 02000050, od 31.05.2011., na ime isporučenog kamenog agregata.

Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

Protutužbeni zahtjev nije osnovan.

Nije sporno među strankama da su sklopile Ugovor o najmu kojim je tuženik dao u najam tužitelju kamenolom Gorica-Pag, te se tužitelj obvezao proizvesti najmanje 30.000 tona frakcija od 29.03. do 31.04.2011. kao i održavati postrojenje, a tuženik se obvezao osigurati električnu energiju, gorivo-naftu i vodu iz bazena betonare, te na ime naknade tuženiku predati 8.000 tona frakcija.

Sporne su među strankama usluge koje je tužitelj fakturirao tuženiku dana 01.06.2011.,

temeljem ugovora:

- po računu broj 24, usluga drobljenja tehničkog kamena po ugovoru (30.000 tona), u iznosu od 664.200,00 kn, i
 - po računu broj 29, usluga prijevoza jalovine na deponiju kamenoloma Gorica-Pag, u iznosu od 141.450,00 kn,
- izvan ugovora:
- po računu broj 25, usluga prijevoza cementa (Cemex), u iznosu od 96.862,50 kn,
 - po računu broj 26, usluga popravaka motornog vozila MAN TG reg. oznake ZD 856-EF, u iznosu od 28.273,95 kn,
 - po računu broj 27, usluga tehničkog pregleda i manipulativni troškovi, u iznosu od 8.500,00 kn,
 - po računu broj 28, dizel gorivo za potrebe radnih strojeva i transportna traka, u iznosu od 98.400,00 kn,
 - po računu broj 30, prijevoz Gorica-Posedarje-Kršji, Gorica-Novalja-Hadria, u iznosu od 38.038,99 kn.

Zakonski zastupnik tužitelja Ivice Tokić u svom iskazu je naveo da je ugovor o najmu kamenoloma u cijelosti izvršen, te da su ispunjene i sve izvan ugovorne obveze koje je tuženik naručio. Dogovor između stranaka je bio da će se sačiniti konačni obračun nakon završetka posla, ali do toga nikad nije došlo. Svu prateću dokumentaciju - dnevne otpremnice za usluge koje su predmet računa tužitelj ne posjeduje, jer ju je predao tuženiku. O uslugama prijevoza nisu se sačinile prijevoznice ni otpremnice, pa je količinu koju je fakturirao obračunao na osnovi stvarnih količina o kojima je evidenciju vodio zaposlenik tuženika

Viktor Jurčević. Cijene prijevoza utvrđene su prema cjeniku Cemexa, a tuženik je tu uslugu fakturirao Cemexu.

Isporuku dizel goriva je tužitelj izvršio, jer to tuženik u jednom trenutku nije mogao osigurati.

Što se tiče cisterne, stranke su dogovorile da tužitelj preuzme cisternu vlasništva tuženika koja je bila u kvaru, time da se njezina vrijednost kompenzira tužiteljevom uslugom prijevoza cementa za tuženika. Stranke su dogovor izvršavale, do trenutka kad je trebalo izvršiti prijenos vlasništva. Tuženik je, naime prethodno izdao račun koji je glasio na eure, te je odbio izdati račun u kunama. Stoga je tužitelj izdao račune broj 26 i 27 na ime troškova koje je podmirio za popravak i registraciju tuženikove cisterne.

Zakonski zastupnik tuženika Luka Udženija u svom iskazu je osporio predmetne račune, jer je za ispunjenje ugovora osigurao električnu energiju, gorivo, drobilisna postrojenja i strojeve. Problem je nastao kad je pukla transportna traka koju je bio dužan osigurati tužitelj, pa je tuženik u dva navrata platio troškove nove trake, koju je naručio tužitelj. Potraživanje tužitelja s osnova usluga drobljenja tehničkog kamena i prijevoza jalovine po ugovoru (rn. br. 24) osporava, jer su stranke ugovorile način plaćanja, i to preuzimanjem 8.000 tona od proizvedenih 30.000. Tužitelj, međutim, nije proizveo ugovorenu količinu, već je za mjesec dana proizveo 11.000,00 tona, što je utvrđeno dva mjeseca nakon uvođenja u posao kod isporuke kupcu. Iako nije ispunio ugovornu obvezu, preuzeo je od 11.380 tona 2.627 tona za sebe.

Što se tiče cisterne, izjavio je da su stranke dogovorile njezinu cijenu u iznosu od 32.500,00 eura, koji iznos je tužitelj trebao podmiriti uslugama prijevoza cementa za tuženika. Preuzimanjem cisterne, za tužitelja je nastala obveza podmirivanja troškova servisiranja cisterne. Tužitelj je, međutim, dogovor djelomično ispunio vršenjem prijevoza za Cemex koji je tuženika o tome obavijestio slanjem otpremnica i to u veljači i ožujku 2011., dok za travanj i svibanj otpremnice nije dostavio, već ih je tuženik zadržao za sebe. Zbog toga su se odnosi između stranaka pogoršali, prekinuta je daljnja suradnja, ali tužitelj nije platio dva od naručena tri servisa cisterne, pa je to učinio tuženik. Stoga u cijelosti osporava račun za tehnički pregled i manipulativne troškove, jer su bili obveza tužitelja, ali ih je podmirio tuženik.

Potraživanje po računu broj 30 tuženik je priznao po količini, dakle, osnovu, ali je osporio jediničnu cijenu. Naime, istakao je da je ovu uslugu prijevoza naručio od tužitelja na njegovo insistiranje, a svim svojim prijevoznicima je do tada plaćao cijenu od 21,00 kn.

Iz iskaza svjedoka Viktora Jurčevića proizlazi da je kao osoba zadužena za utovar, vaganje, prodaju i administrativne poslove evidencije vezane za količinu izvađenog kamena i evidenciju potrošnje goriva, kamen koji je tužitelj proizvodio vagao, kontrolirao utovar i utovarivao, te o tome sačinjavao otpremnicu na kojoj je bila naznačena količina kamena, registarska oznaka kamiona u kolji se utovar vršio i ime vozača. Otpremnica je bila sačinjena u četiri primjerka od kojih je zadržavao dvije, a dvije je predavao vozaču kamiona koji bi primitak potvrdio svojim potpisom. Kod izdavanja goriva, također, je sačinjavao otpremnicu koja je sadržavala izdanu količinu, vrstu stroja kojem je isporučeno, jer strojevi obično nemaju registarsku oznaku, te bi dva primjerka zadržao za sebe, odnosno tuženika, a dva je predavao vozaču stroja.

U njegovu nadležnost spadala je i kontrola količine proizvedenog kamena, pa je tako kontrolirao i račun tužitelja broj 24. za koji je utvrdio da je nerealan po količini, što je utvrđeno temeljem evidencije o potrošenom materijalu. Izvršio je usporedbu svoje evidencije s evidencijom tužitelja, koju su vodili njegovi radnici, te je utvrđena stvarna količina između 11.000 i 13.000 tona. O tome je izvijestio tuženika.

Isto tako je kontrolirao račune tužitelja vezane za prijevoz koji je tužitelj vršio za kamenolome Posedarje Krši, Poličnik, Gorica-Novalja-Hadria, pa je utvrdio nerealnu cijenu prijevoza, koju su do tada drugim prijevoznicima plaćali po toni od 21 do 22 kune.

Svjedoci Vlado Ivić, Davor Anić, Ivan Tomičić i Tomislav Ostroški nisu imali relevantnih saznanja o ugovornim i izvanugovornim dogovorima stranaka.

Na osnovi ocjene izvedenih dokaza ovaj sud je utvrdio da tužitelj osim izdanih računa, nije u posjedu nijednog pratećeg dokumenta na kojem se svaki izdani račun treba temeljiti, iako je po pravilima struke, a i prema iskazu svjedoka Viktora Jurčevića, trebao imati otpremnice kao dokaz o proizvedenoj količini kamena, primljenoj količini goriva, te izvršenim prijevozima. Navodi zakonskog zastupnika tužitelja Ivice Tokića da je svu dokumentaciju predao tužitelju radi konačnog obračuna, niti su logični, niti uvjerljivi, a posve su protivni knjigovodstvenim pravilima i poslovnim običajima.

Potraživanja tužitelja po računu broj 24, usluga dробljenja tehničkog kamena po ugovoru (30.000 tona), u iznosu od 664.200,00 kn ne samo što nije dokazana, već je u suprotnosti s izjavom samog zakonskog zastupnika tužitelja koji je izjavio da je ugovor o najmu kamenoloma ispunjen, što bi značilo da je tužitelj proizveo 30.000 tona i zadržao 8.000 tona, kao naknadu. Stoga zahtjev za isplatu s osnova dробljenja cjelokupne proizvodnje, koja ničim nije dokazana, nema uporišta u ugovornim odredbama, jer kad bi tužitelj i imao pravo na isplatu, ne pripada mu pravo zahtijevati naknadu za cjelokupnu proizvodnju, već eventualno protuvrijednost 8000 tona kamena. Pri tome, tužitelj nije ni predložio dokaze o cijeni odnosno vrijednosti takvog rada.

Po računu broj 29, tužitelj potražuje za uslugu prijevoza jalovine na deponiju kamenoloma Gorica-Pag, iznos od 141.450,00 kn, a prema ugovoru odlaganje na deponij je ugovoreni način rada : "U ugovorenom periodu neće biti miniranja već će se u eksploatacionom polju prosijati sav loš materijal i pikamirati sve pozicije i dovoziti na postrojenje, jalovinu odlagati na pogodnu lokaciju ..."

U pogledu potraživanja po računima za usluge izvan ugovora:

- po računu broj 25, usluga prijevoza cementa (Cemex), u iznosu od 96.862,50 kn,
 - po računu broj 28, dizel gorivo za potrebe radnih strojeva i transportna traka, u iznosu od 98.400,00 kn,
- za ocjenu vjerodostojnosti izdanih računa, također, nedostaju odgovarajući dokazi o izvršenom prijevozu.

Potraživanja po računu broj 26, za uslugu popravaka motornog vozila MAN TG reg. oznake ZD 856-EF, u iznosu od 28.273,95 kn, i po računu broj 27, za uslugu tehničkog pregleda i manipulativnih troškova, u iznosu od 8.500,00 kn, temelje se na računu Auto Hrvatske PSC d.o.o., Man servis Zadar, od 06.05.2011. na iznos od 5.960,02 kn i računu od 06.04.2011. na iznos od 21.688,96 kn.

Nije sporno da su stranke dogovorile kupoprodaju, prema kojoj bi tužitelj kupio od tuženika cisternu po cijeni od 32.500,00 eura, a koju cijenu bi platio kompenzacijom u prijevozu u ime i za račun tuženika, u koju svrhu je i preuzeo cisternu.

Nesporno je da nije došlo do ispunjenja kupoprodajnog ugovora, te da je tuženik preuzeo cisternu.

Slijedom navedenog proizlazi da su stranke sklopile ugovor, jer prema odredbi čl. 247. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, dalje ZOO), ugovor je sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora. Ovdje su bitni sastojci predmet i cijena, a stranke su se o tome sporazumjele.

Međutim, kad nakon postignutog sporazuma nije došlo do prijenosa prava vlasništva cisterne na tužitelja (jer mu tuženik nije ispostavio valjani račun), te je tuženik preuzeo vozilo, a tužitelj se očigledno s time suglasio, jer nije poduzeo nijednu radnju radi ispunjenja ugovorne obveze tužitelja, tada je suglasnošću volja stranaka došlo do raskida ugovora.

Kad su stranke raskinule ugovor o prodaji vozila, tada prema odredbi čl. 368. st. 1. i 2. ZOO-a, su obje strane oslobođene svojih obveza, osim obveze na naknadu štete, a ako je jedna strana ispunila ugovor potpuno ili djelomično, ima pravo na povrat onoga što je dala. Stoga tužitelj osnovano potražuje od tuženika naknadu troškova koje je imao zbog popravka cisterne, koja je bila u kvaru u trenutku preuzimanja. Pogrešan je stav tuženika da nakon što je predao tužitelju cisternu, a po prethodno postignutom dogovoru o cijeni i načinu plaćanja, nije u obvezi naknaditi tužitelju troškove vezane za popravak cisterne. Naime, to bi bilo tako, da je ugovor ostao na snazi.

Tužitelj zato osnovano potražuje iznos od 5.960,00 kn kojeg je podmirio serviseru po računu od 06.05.2011. i iznos od 21.688,90 kn po računu od 06.04.2011., ukupno 27.648,90 kn, dok preostali fakturirani dio računa u visini od 10.625,05 kn (38.273,95 umanjen za 27.648,00 kn) nije dokazan, kao ni troškovi po računu broj 27 u iznosu od 8.500,00 kn, na ime tehničkog pregleda i manipulativnih troškova.

Potraživanje po računu broj 30 odnosi se na uslugu prijevoza na relaciji Gorica-Posedarje-Kriši, Gorica-Poličnik-Jukić i Gorica-Novalja-Hadria, koji račun tuženik nije osporio glede količine, ali je prigovorio jediničnoj cijeni od 35 kuna po toni, jer je do tada drugim prijevoznicima plaćao 21 kunu, a stranke cijenu prijevoza nisu ugovorile.

Zakonski zastupnik tužitelja izjavio je da je cijenu prijevoza dogovorio s tuženikom i njegovim kooperantom Tomislavom Jukićem, ali nije predložio dokaze kojima ove svoje navode potkrepljuje.

Navode tuženika o jediničnoj cijeni prijevoza po toni potvrdio je i svjedok Viktor Jurčević, čiji iskaz je sud ocijenio vjerodostojnim budući da je o poslovima iz svog djelokruga iskazivao detaljno i logično.

Budući da se prema odredbi čl. 613. st. 1. i 2. ZOO-a, naknada određuje ugovorom, ako nije određena obvezatnom tarifom ili kojim drugim obvezatnim aktom, a ako naknada nije određena, utvrdit će je sud prema vrijednosti djela, prema normalno potrebnom vremenu za takav posao te prema uobičajenoj naknadi za tu vrstu posla, sud je djelomično prihvatio račun tužitelja broj 30 i to za iznos od 22,00 kn po toni odnosno ukupno 19.439,20 kn uvećano za PDV od 4.471,01 kn, ukupno 23.910,21 kn, te ga odbio za razliku od 14.128,78 kn.

Potrebno je istaći da je neosnovano pozivanje tužitelja na rješenje Porezne uprave, od 03.07.2012., doneseno povodom nadzora, jer tim rješenjem niti nadzorom se ne utvrđuje postojanje poslovnog i ugovornog odnosa između stranaka, već eventualna povreda propisa o obračunu poreza, kao što se to i navodi u citiranom rješenju. Zbog toga nije jasno ni razumljivo pozivanje tužitelja na činjenicu da je namjerno iskazao po predmetnim računima PDV u iznosu od 8,61 kn, kako bi izazvao porezni nadzor i na taj način "prisilio" tuženika na izdavanje računa, kako bi on mogao koristiti odbitak pretporeza. Jedina posljedica takvog postupka tužitelja bila je utvrđena obveza plaćanja PDV-a na iznose navedene u računima.

Tužitelj je predlagao da sud zatraži podatke o količini eksploatiranog kamena koju je bio dužan prijaviti, ali sud taj prijedlog nije prihvatio, jer takav podatak sam za sebe, bez odgovarajućeg vještačenja, od kojeg je tužitelj odustao, ne bi pridonio potpunije utvrđenom činjeničnom stanju i drugačijoj odluci suda.

Stoga je odlučeno kao pod točkama I. i II. izreke.

Protutužbeni zahtjev temelji se na potraživanju iznosa od 228.742,28 kn stečenog bez osnove, jer su stranke ugovorom o najmu kamenoloma ugovorile obvezu tužitelja da proizvede minimalno 30.000 tona kako bi ostvario pravo na 8.000 tona frakcije. Kako nije ispunio svoju obvezu, a preuzeo je 2.650 tona, tuženik potražuje bez osnove stečeni iznos.

Svoje navode tuženik ne potkrepljuje nikakvim dokazima, ali ako su točni njegovi navodi da je tuženik proizveo cca trećinu ugovorene količine proizvodnje, onda je i preuzeo razmjernan dio, pa je nejasno o kakvom stjecanju bez osnove se radi.

Stoga je odlučeno kao pod točkom III. izreke.

Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/11, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13 dalje ZPP-a).

Tužitelj je uspio u sporu s 4,88% tužbenog zahtjeva, te 100% protutužbenog zahtjeva, odnosno prema ukupnoj vrijednosti predmeta spora od 1.285.000,00 kn uspio je s 21,80%. Priznati trošak tužitelju sastoji se od:

- sastava tužbe po Tbr. 7/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje Tarife), u iznosu od 10.560,00 kn
 - za zastupanje na ročištu 18.01.2013., po Tbr. 9/1 Tarife u iznosu od 10.560,00 kn,
 - za sastav odgovora na protutužbu po Tbr. 7/1, u iznosu od 2.500,00 kn,
 - za zastupanje na ročištima 04.03.2013., 10.05.2013., 21.06.2013., 06.06.2014., 19.09.2014. i 14.11.2014. po 12.850,00 kn, ukupno 77.100,00 kn,
 - za sastav jednog obrazloženog podneska po Tbr.8/1, u iznosu od 12.850,00 kn,
 - za PDV na iznos od 113.570,00 kn, 25% u iznosu od 28.392,50 kn
 - za sudsku pristojbu tužbe i presude po 5.000,00 kn, ukupno 10.000,00 kn,
- pa mu je razmjerno uspjehu u parnici od 21,80% priznat trošak u iznosu od 33.127,83 kn.

Tuženiku je priznat opravdani trošak kojeg je imao:

- za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 10.560,00 kn, po Tbr.7/1 Tarife,
 - za zastupanje na ročištu 18.01.2013., po Tbr. 9/1 Tarife u iznosu od 10.560,00 kn,
 - za sastav protutužbe u iznosu 2.500,00 kn,
 - za zastupanje na ročištima 04.03.2013., 10.05.2013., 21.06.2013., 06.06.2014., 19.09.2014. i 14.11.2014. po 12.850,00 kn, ukupno 77.100,00 kn,
 - za PDV na iznos od 100.720,00 kn, 25% u iznosu od 25.180,50 kn
- pa mu je razmjerno uspjehu u parnici od 78,20% priznat trošak u iznosu od 98.454,20 kn.

Prebijanjem troškova, obavezan je tužitelj naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 65.326,36 kn.

U Šibeniku, 23. prosinca 2014.

SUTKINJA

Kornelija Knežević

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može izjaviti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske, u roku od 8 dana od primitka pisanog opravka iste.

Žalba se podnosi putem ovog suda, u pisanom obliku, u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku.

DN-a:

- punomoćnicima stranaka